

[Niels Helveg Petersen.]

må vi på forhånd afvise. Vi er indstillet på at forhandle dem i realkreditudvalget.

Sigsgaard: De gamle partiers økonomiske politik har jo i mange år været sådan, så miserabel kunne jeg sige, at socialistiske partier ikke har kunnet lade være med at fremsætte forslag, der kunne lappe på de værste mangler. Og mange sådanne forslag har set fra en borgerlig synsvinkel jo været rigtig udmærkede, de har bare sjældent haft noget som helst med socialisme at gøre, og det gælder i høj grad de SF-forslag, som tinget behandler i dag. Mange af dem er forslag, der typisk kunne have været fremsat af liberalt centrum eller måske de radikale, hvis ikke de radikale havde været så bundet i regeringssamarbejdet, som de er i dag; man lagde jo også mærke til, at hr. Niels Helveg Petersen var ganske positiv over for en lang række af forslagene her. Sådan tror jeg det er tilfældet for de fleste af forslagene, at de naturligt kunne have været fremsat fra midten her i salen — jeg ser her bort fra bolig- og jordforslagene.

Man kommer også til at mindes hr. Niels Westerby, når man tænker på hr. Poul Dams omsorg for det, han kalder ligevægten i samfundsøkonomien, sådan som denne omsorg kom til udtryk i fremsættelsestalen. Hr. Poul Dam sagde også, jeg citerer fra sp. 2378 i Folketingstidende:

„Hvis man tror på fremskridtet og arbejder for det, kommer det også.“

Hvis man sammenholder det med bemærkningen om, at Danmarks økonomi i hovedtrækkene er sund, bliver det en helt typisk Westerby-tankegang efter princippet, at samfundet, som det er nu, er så-mænd rigtig udmærket, der skal lappes lidt her og der, og teknisk kunne det køres langt bedre.

Statsministeren, der jo taler så meget om saglige løsninger — som bekendt findes der ikke saglige løsninger ganske uafhængig af politiske vurderinger og politiske holdninger — glæder sig nok over, at et parti, der kalder sig socialistisk, nu tilsyneladende hylder den opfattelse, at de økonomiske problemer egentlig bare eller først og fremmest er nogle såkaldt tekniske problemer, hvor det kun gælder om at lade de kyndige eksperter komme til, så skal det nok gå.

For en sikkerheds skyld vil jeg understrege, at jeg ikke er imod det, man kunne kalde lapperier, åbenlyse misforhold må man selvfølgelig gøre alt for at rette på, men når socialister fremsætter forslag til reformer, kalder det reformer, skulle de jo gerne pege i den retning, man vil, altså i socialistisk retning.

Nu ved jeg jo ikke, hvorfor SF har fremsat alle disse forslag. Jeg tror nok, at fremsættelsen af dem, og det var jo en kolossal kanonade, har givet mange mennesker det indtryk, at her har vi sandelig et aktivt og dygtigt oppositionsparti, og det var måske meningen, og det er selvfølgelig også en ærlig sag. Men mange af forslagene kunne lige så godt, vil jeg hævde, have været fremsat af de konservative — det gælder enkelte af forslagene i hvert fald — hvis de konservative havde arbejdet en smule mere langsigtet, og de udgør derfor efter min opfattelse på ingen måde et alternativ til regeringens politik. Forslagene bygger på en tro på, at kapitalen kan kontrolleres, at man kan sige til den, at den nok må producere, men ikke tjene maksimal profit. Men al erfaring viser, synes jeg, at en sådan politik ikke er mulig; kapitalen vil selvfølgelig foretage sine modtræk, og dem har man ikke rigtig forudset i forslagene. Man skal huske, at i et kapitalistisk land, som Danmark er, er kapitalen den stærkeste magtfaktor. Med dens repræsentanter i regering og folketing er det den, der bestemmer udviklingen.

Danmark er også et classesamfund, og kampen mellem klasserne udkæmpes til stadighed; man ser det ganske tydeligt netop nu for tiden. Det er efter min opfattelse gennem den, gennem initiativer i overensstemmelse med den, frigørelsen fra kapitalens alt for voldsomme magt fremmes, og ikke gennem borgerligt prægede forslag, uanset hvor teknokratisk udmærkede de måske er.

SF foreslår, at 17 folketingsmedlemmer og 15 erhvervsrepræsentanter skal sidde i Nationalbankens ledelse, og dermed tror man åbenbart at regeringen og folketinget får indseende med pengepolitikken. Man tænker tilsyneladende ikke rigtig på, at halvdelen af folketingsmedlemmerne repræsenterer erhvervslivets og kapitalens interesser — og at langt mere end halvdelen handler på disses vilkår — sådan at disse